

aquesta homogeneïtat, serà quan tots els membres de la gran família catalana sentiran *comunament* el goig de comptar en el passat amb figures que honoren la nostra civilització. Un valencià, no sentirà solament l'orgull d'ésser un conciudadà d'Auziàs March, o de l'autor del *Tirant*; sentirà també orgull d'ésser un connacional de Ramon Llull o de Bernat Metge, així com avui s'enorgulleix un català de comptar dins la seva literatura i tenir per compatriotes d'ell figures com la del gran contemplatiu de Mallorca o la del gran novel·lista valencià; aleshores, trobant-se vinculats en una mateixa civilització, creixerà el sentiment de germanor que hi ha entre catalans, mallorquins i valencians, i s'enrobustirà en els tres països aquella solidaritat que ha de lligar els diferents membres d'una mateixa família.

P. BOHIGAS BALAGUER.

LA FLAMENQUITZACIÓ DE LA UNIVERSITAT DE GANT

Fa ben pocs dies es llegia en els periòdics una nova que a molts passà desapercbuda i que té, per la seva similitud amb el moviment cultural català, gran importància. Deien: "Acaben les Cambres belgues d'aprovar el projecte de flamenquització de la Universitat de Gant".

Si el fet, en sí, ja té molta transcendència, augmenta l'interès si fullegem els extractes del Diari de Sessions belgues. I és d'esmentar el desapassionat discurs que féu l'abbé Rutten, capdevanter dels walons, del qual copiem conceptes que bé deurien llegir i meditar els sistemàtics opositors de la Universitat de Catalunya. I Rutten, glossant conceptes del gran tractadista Adolf Prins, digué: "L'error inicial fou comès quan el legislador que instituí en un país bilingüe dues Universitats oficials, va crear ambdues en llengua francesa."

L'esdevenidor demostrarà si l'ensenyament donat en idioma flamenc tindrà una valor científica inferior al donat en francès. Però prejudjar-ho no pot ésser, perquè, qui gosarà dir que el